CAELESTIS HARMONIA

SIVE

DE S. IVONE

PAVPERVM PATRONO

ORATIO

Habita in eiusdem templo

AD EMINENTISS. S. R. E. CARDINALES

A Iosepho Pauluccio Pisaurensi Sem. Rom. Cler.

ROMÆ

Typis Ignatij de Lazzaris. M.DC.LII.

SVPERIORVM PERMISSV.

EM.MO AC REV.MO PRINCIPI

MARTIO
CARD. GINNETTO
S. R. E. VICARIO.

Ioseph Pauluccius Seminarij Romani Clericus. Fil.

VT aliquo lenocinio delicatas aures Auditorum Principum titillarem, opportunum cenſui, mirabilem Harmoniam Virtutum in IVONIS vità modulari (Princeps Eminentiſsime); ratus eorum animis, in quibus vitia non perſtrepunt, haud ingra-

tum fore cōcentum Virtutum. Vt enim Hyrcanæ Tygres efferari dicuntur ad rythmos, ſic Animi, per Vitia efferati, aures non adeò faciles præbent Modulationi Virtutum. Hoc ego Harmonicę ſanctitatis exemplar, ab Auribus traductum ad Oculos, exhibeo Tibi, vt in illius modulis tuarum Virtutum relegas Harmoniam. Intereà minimũ hoc animi, Tuæ munificentiæ deuinctiſsimi, obſequium, ſolitâ Virorum Principum humanitate complectere.

ORATIO

CÆLESTIVM Orbium concentum, ſoliſque in occaſum occidentis exaudiri ſonitum ab vltima Luſitania ſplendidè mẽtita eſt Antiquitas (Eminentiſsimi Principes. At diuinam quandam Virtutum Harmoniam, in IVONE Sanctiſſimo mirificè perſonantem, non Gallia ſolùm ipſius parens, & altrix glorioſiſſima, ſed Orbis terrarum vniuerſus veriſſimè conteſtatur. Quid enim aptius eſſe dixerim viri pręſtantiſſimi Sanctimoniam, niſi cæleſtium gratiarum ſymphoniam, illi, qui factus eſt repentè de cælo ſonus, ſuauiſsimà communicatione concordem? quę non modò mortalium animos, ſed multò gratiùs ſupernarum mentium, & prędelſæ diuinitatis oblectamenta demulſit; itaque non ſibi ſolùm, ſed etiam Chriſtianę Reipublicę emolumẽto natus IVO, morum præſtantiam, agendique facultates, ac neruos, à primis annis intendit accuratiſsimè, hu-

humanæ, diuinæque ſapientiæ ſtudio & Pariſijs, & Aureliæ: vt vel acutiſsimis Virtutum vocibus numerosè concinerentur. Legum, & Iuris vtriuſq. peritiâ priuatim ſatis inſtructus, ad publicam euehitur lucem, iuſſus è iudicum tribunali Iuſtitiam adminiſtrare. Debebatur ſanè Virtuti rerum omnium moderatrici, vt primam in IVONE vocem publicam ederet ad rhytmum, ac legem abſolutiſsimæ caritatis. Quidquid Iudici poſsit accidere vel ſedulâ cauſarum inſpectione laborioſum, vel aſsiduâ altercantium auditione moleſtum, vel perpendendis rationum momentis arduum, & implicatum, vel in refringendâ potentiorum audacia periculoſum, vel in perferendâ petulantium inſolentiâ intolerabile, alacri, conſtantique animo ſibi ſuſcepit, alijs verò ſolos maturæ Iuſtitiæ fructus, ſolam dulcedinem reſeruauit; quin ipſa, iudicis labori debita, ſtipendia pauperibus erogabat, in hoc ſolùm æquitate Iuſtitiæ non ſeruatâ, quòd non ſuum cuique diſtribueret, ſed alijs omnia largiretur, ſibi ſolùm incommoda deuoraret: quod ſi quandò vi legum adductus reum mulctare pecuniâ cogeretur (audite iudicis ſanctiſsimam iniquitatem) de ſuo mulctam ſuppeditabat reo; & admirabili peruerſione iudicij, Reus euadebat ex Iudi-

ce,

ce, ſed tantò innocentior, quantò iuſtior erat mulcta, & impunitas damnati carior in damnante. Verùm has in cæleſti muſicà vocum diſcordias, benè nouit reſoluere diuinus amor, & ad ſuauiorem melodiam aptè componere. Amabilem iudicij ſeueritatem, & temperatam charitatis dulcedine iuſtitiæ acrimoniam, reſonabant Galliæ tribunalia, IVONE Iudice, cum iucundiorem cælo conſonantiam exorſa eſt Miſericordiæ modulatio, numeris certè omnibus abſolutiſsima. Patrocinia pauperum ſuſcepit IVO, cauſaſque miſerorum complexus eſt, tam inflammatà benefaciendi cupiditate, vt ipſæ Calamitates, atque Miſeriæ non tàm lamentabiles viderentur ærumnarum acerbitate, quàm optabiles IVONIS patrocinantis induſtria, ſuprà vires, conditionemque mortalis. Tunc enimuerò ad erectam, ſublimemque fortunam ſeſe proripi ſentiebat, cùm ad abiectiſsimæ ſortis inopiam ſubleuandam, ſupponebat humeros, non vt Athlas cæli fabuloſi fulcimentum, ſed, vt veriſsimus diuinitatis geſtator, in pauperibus inſidentis. Quis tantus egeſtatis ſquallor, quis calamitatum inſultus, quæ fortunæ ſæuientis immanitas, quæ miſeriarum atrocitas, quæ malorum omnium colluuies, adeò debacchari potuit in huma-

num

num genus, cui opem, leuamentum, solamen IVONIS domus, pecunia, ingenium, vires, conatus, totus IVO non tulerit? Sic omnibus omnia factus, vt omninò multiplex appareret: sic verò in omnibus multiplicatus, vt totus profusus in singulis videretur. Foco ac tecto excludebantur exules, & mendiculi? IVONIS domum habebant pro suà, adeò vt integra inopum familia nouem ipsos annos in eà degeret cum IVONE: carebant alimento famelici? Certè IVONIS epulo non carebant; vndè meritò accidit, vt diuinæ liberalitatis exemplo simul, & miraculo, panis frustulum inter manus IVONIS, in plurimorum annonam pauperum, multiplicaretur. Vestes egentibus deficiebant? IVONIS indumenta nulli deerant, quæ sepisimè cum pauperrimis commutauit. Capitis tegumento quispiam indigebat? IVONIS pileo tegebatur, qui quasi cum cælo, communi tegumento mortalium, contendebat. Quid multa? domus, mensa, lectus, vasa, supellex, hoc ipso, quod IVONIS essent, pauperibus seruiebant, vt dominis; IVONEM, vt famulum agnoscebant. Ad concentum IVONIANÆ Virtutis vox ipsa diuini Patris voluit aliquandò modulari; itaque sub specie squallentis

tis

tis mendiculi Dei filius IVONIS domu
ingressus, quam excitauit inauditæ Caritat
Harmoniam? Admiramini, Deum ipsum ho
spitem apud IVONEM, atque vtrumqu
eidem familiariter assidentes mensæ, in eàder
suauissimè epulantes lance, vnà iucundissim
colloquentes, in eodem Caritatis amplex
suauissimè quiescentes; Et non inuideat Cæ
lum IVONIS Domo, in quà cæli delici
cum ipsà diuinitate modulantur? quid nan
amplius obstrepat humana vox, vbi concini
Verbum Dei? Potius venerabundà mentis au
re diuinum hoc Melos excipiamus, & animorum sensa ad harmonicos numeros iucundissimæ voluptatis conformemus.

DIXI:

